

for egen Regning, og naar de arbejde paa andres Regning, ere de forsikrede for andres egen Regning. Saaledes var det foreslaaet af Arbejderkommissionen og i sin Tid af Regeringen. Naar vi derimod tage Husmændene og Parcellisterne og lade dem være forsikrede for Statens Regning, er det ganske vist sandsynligt, at det ikke vil være saa let at banke ind i Gaardmændenes og Proprietærernes Bevidsthed, hvorfor de skulle være udelukkede fra den Forsikring, man skænker andre, som vistnok i mange Tilfælde, hvis man da kan tro paa de stærke Klager fra Landbrugets Side, sidde bedre i det, end de selv gøre. Naar det ærede Medlem udtalte, at det vilde være nødvendigt, at Staten traadte til, fordi Udgiften ellers vilde blive for stor, saa vil jeg dog sige, at han endnu for mindre end to Aar siden har udtalt, at han ikke paa nogen Maade havde Betænkelighed ved et Bidrag fra Landbruget af 80 Øre pr. Td. Hartkorn, hvis han derved kunde tilvejebringe Landarbejdernes Ulykkesforsikring. Og da Forsikringen af disse 260,000 Arbejdere netop antages at ville koste 80 Øre pr. Td. Hartkorn — hvis man vil lægge Udgiften paa Hartkornet — saa forekommer det mig ikke at være ganske i Overensstemmelse med det ærede Medlems tidligere Udtalelser, naar han nu siger, at det slet ikke kan lade sig gøre for Landbruget at betale denne Ulykkesforsikring for dets Arbejdere. Jeg mener, at af de 300,000 Kr., som Talen er om, et ikke ringe Beløb, maaske 100,000 Kr., maaske 125,000 Kr., maaske endnu mere, allerede nu udredes igennem den offentlige Hjælp omkring i Landets Kommuner til saadanne tilskadedkomne Personer. Det er altsaa kun Forskellen, det drejer sig om, og det forekommer mig, at naar Forskellen kun vil andrage 150,000 eller 170,000 Kr. om Aaret, og det virkelig staar paa Agrarforeningens Program at gøre noget for Landarbejderne, maa det siges at være et forholdsvis moderat Offer at bringe for at tilvejeskaffe saa væsentlig bedre Forhold for dem, som det vil blive under en saadan Lov i Sammenligning med de nuværende Forhold. Man har i alt Fald ikke tidligere næret nogen Betænkelighed i den Henseende, og man har i 1891 stemt for at forsikre 500,000 Mennesker eller det dobbelte Antal udelukkende paa Hartkornets Bekostning og med en Forsikring, der var 66 pCt. større end den nuværende. Der har altsaa ganske vist gjort sig en meget kendelig Reaktion gældende i dette Forhold.

Men det er en Reaktion, der har gjort sig gældende hos det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) i Løbet af en overraskende kort Tid. I det hele taget maa jeg sige, at naar man erindrer de Udtalelser, som mødte Landarbejderne i Begyndelsen af December i dette Ting, de stærke Udtalelser, ikke saa meget fra de ærede Medlemmer af Reformpartiet som fra det moderate Parti om, at man absolut vilde have Landarbejderne ulykkesforsikrede, undrer det mig rigtignok at høre de mange praktiske og finansielle Betænkeligheder, som man nu har faaet i denne Sag. Det er jo, som om denne store Interesse i Mellemtiden er bleven meget væsentlig afkølet, uagtet der ikke er gaaet mere end ganske faa Uger. Jeg vil dog henstille til de ærede Medlemmer, om det ikke kunde være værd at tage under Overvejelse at bringe et saadant Offer for det danske Landbrug som det, der her er Tale om. Vi ere jo ikke knebne med Bevillinger til det danske Landbrug; undertiden stemmer vi endogsaa for store Bevillinger, om hvis Hensigtsmæssighed det bagefter viser sig, at de Herrer Landbrugere end ikke ere enige; saaledes vil det sikkert blive ved at gaa i Fremtiden, idet der ikke blot i dette Ting, men ogsaa i det andet Ting er en levende Følelse af, at Landbruget trænger til og fortjener al den Støtte, som kan ydes det med lagttagelsen af de andre Samfundsklassers og de andre ErhvervsTary. Men saa vilde det til Gæld gøre god Virkning, naar det danske Landbrug heller ikke var bange for at bringe et beskedent Offer for at forbedre Landarbejdernes Kaar. Det kan ikke siges at være et Offer, hvis det, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds udtalte om Alderdomsunderstøttelsen, bliver en Besparselse for Landbruget af 300,000 Kr. om Aaret, en Besparselse, jeg i øvrigt af Hjertet skal unde det. At føre det frem som et Offer til Fordel for Landarbejderne, hvis det skulde lykkes gennem Ulykkesforsikringen at fortjene et Beløb til Kommunerne, det vil man dog ikke kunne. Jeg tror, det vilde være bedre, om der blev et virkeligt Offer, man kunde vise tilbage paa, saa at man med saa meget bedre Samvittighed og med Haab om endnu større Imødekommen kunde rejse de Krav til Statskassen, som Landbruget visselig har mange af og fortjener at faa opfyldt. Men ogsaa i den Henseende vil det være af Vigtighed, at man begrænser Opgaven, for at ikke Bekostningen bliver saadan, at man maa sige